

Duhovna misel - 17. sep. 2017

TVOJA BESEDA – LUČ NA MOJI POTI (Ps 119)

24. nedelja med letom.

Evangelij nas danes spominja na slavno Petrovo vprašanje Jezusu: *»Kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene?«*

Kakor da bi pozabil ...

»Ko Bog odpusti, je njegovo odpuščanje tako veliko, da je, kakor da 'pozabil'.« Ravno nasprotno od tistega, kar delamo mi, ko govorimo kaj je nekdo storil. Poznamo zgodovino mnogih ljudi, tako *»antično srednjeveško kot moderno«*. In te zgodovine ne pozabimo. Ne pozabimo je, ker nimamo usmiljenega srca.

Enačba odpuščanja

Jezus Petru v evangeljskem odlomku pojasni, da je treba vedno odpustiti. Pove mu priliko o dveh dolžnikih. Prvemu je gospodar dolg odpustiti, ker mu je dolgoval velikansko vsoto. Toda sam kmalu zatem ni bil sposoben prav tako usmiljen in odpustiti dolga svojemu dolžniku, ki mu je dolgal majhno vsoto. V molitvi Očenaš molimo: *»Odpusti nam naše dolge, tudi mi odpuščamo ...«* Gre za enačbo. *»Če ti nisi sposoben odpustiti, bo Bog lahko odpustil tebi? On ti želi odpustiti, a ne bo mogel, če in ti nisi zaprto in usmiljenje vanj ne more vstopiti.«* Če pa si odpustil, a ne moreš pozabiti grdega, ki ti ga je nekdo storil, prosi Gospoda, da ti ga pozabi. A to je že nekaj drugega. Lahko se namreč odpusti, a pozabljanje ne uspe vedno. Pomembno je le, da ne zahtevamo plačila za odpuščanje. *»Odpustiti kakor odpusti Bog: odpusti do največje mere.«*

Odpustimo in nam bo odpuščeno

.Sprejmimo Božje odpuščanje in potem enako naredimo z drugimi: odpustimo: *»Morda me nikoli ne pozdraviš, toda jaz sem ti v svojem srcu odpustil.«* Tako se približamo tej tako veliki Božji stvari, ki je usmiljenje. *ko odpustimo, odprimo naša srca, da bi Božje usmiljenje vstopilo in nam odpustilo nam. Vsi moramo prositi za odpuščanje. Odpustimo in nam bo odpuščeno.*

